

[Bertel Haarder]

Der er ingen tvivl om, at det er en bestemt linje, man kører. Vi er altså et flertal her, der synes, at det skulle man holde op med. Man skal i højere grad køre en alsidig linje og også lave forsøg, som styrker de åndshistoriske fag. F. eks. trænger oldtidskundskab og religion, som er entimesfag, absolut til en styrkelse. Dem kunne man måske slå sammen og give dem to timer på hvert klassetrin; så fik vi et åndshistorisk fag, som er til at mærke. Og så skulle der efter min mening også være eksamen i disse fag. Hvorfor ikke? Så ville de blive respekterede, og vi ville få et fag, som kunne reparere lidt på den sørgelige skæbne, der er overgået den klassisk-sproglige linje.

Nu er ministeren jo udgået fra en skole – jeg ved ikke, om hun selv har været klassisk-sproglig ...

Anden næstformand (Ebba Strange):

Jeg skal gøre opmærksom på, at taletiden er udløbet.

Bertel Haarder (V):

Måtte jeg ikke lige godt citere Johannes Møllehave til sidst?

Anden næstformand (Ebba Strange):

Værsgo, et kort citat.

Bertel Haarder (V):

Johannes Møllehave har nemlig også gået i den klassisk-sproglige linje, og han skriver i bogen »Så forskellige sind« på side 24 om sin tid i det klassiske gymnasium:

»I tre år havde jeg ikke læst om andet end Grækenland og Athen, og til studentereksamen kunne jeg ikke finde Athen på kortet. Vel at mærke et kort med navne på. Jeg anede ikke, hvor Grækenland eksisterede. For mig kunne det have været det sunkne Atlantis.

Jeg sov, og kriser og kolde krige udspillede uden mig. Jeg sov, og da jeg vågnede, var jeg blevet student og løb rundt om hesten på Kongens Nytorv og gik rundt med en latterlig hue, som kun havde betydning, når man skulle på rejse på tommelfingeren.«

Jeg tror, ministeren måske har haft lidt af den samme oplevelse af det verdensfjerne gymnasium, men dertil er at sige: kære minister, det er jo ikke gymnasiet i dag. Det er

ikke problemet i dag. Man skal passe på ikke at lade sig dirigere af nogle yderligheder, som visse latinerskoler – kalder jeg dem – i Københavns centrum har dyrket. Jeg tror ikke, det er diagnosen på gymnasiet i dag. Det er måske ministerens gamle skole og Johannes Møllehaves gamle skole. Det er ikke min gamle skole. Vi, der er lidt yngre, kender ikke den skole. Den er forsvundet. Lad derfor venligst være med at lave gymnasiepolitik ud fra den forestilling.

Riishøj (SF):

Nu er der blevet talt om dagsordenen, og både fru Eva Møller og hr. Bertel Haarder lægger nogle ting i den dagsorden, som ikke er indeholdt i dagsordenen. Vi kan fra SFs side godt gå ind for, at gymnasiet skal være studieforberedende. Hvem kan ikke det? Spørgsmålet er: til hvilke studier? Her er der nok uenighed, men det står der intet om i dagsordenen. Vi har intet imod, at gymnasiet også er almindende. Hvad ligger der i almindende? Det definerer vi forskelligt. Og alsidighed. Hvem vil ikke gå ind for alsidighed? Men at sige, at der i dagsordenen er et hib til direktoratet, uden at det direktorat nævnes med et eneste ord, uden at der i nogle sætninger gives udtryk for kritik af nogen som helst, det er altså at lægge noget i den dagsorden, som går langt ud over dagsordens indhold.

Jeg synes egentlig, det var mere ærligt, hvis man fremlagde en dagsorden, hvori der var en klar kritik, når man nu mener, der skal fremføres kritik. Som vi læser dagsordenen, kan vi altså godt støtte den i den udformning, den har, men vi tolker den ikke som en kritik specielt rettet mod den forsøgsvirksomhed, som foregår nu i gymnasiet. Sådan kan man ikke tolke den. Skal den tolkes sådan, så må den laves om.

Der blev sagt en række ting, som nok kræver en kort kommentar. Det er rigtigt, at jeg brugte ordene »bevidsløs indlæring af facts« og »den gamle skole« osv. Bag det ligger et forskelligt syn på det, vi kalder videnskabelig arbejds metode. Det er klart, at nogle – det gælder fru Mimi Stilling Jakobsen, og det gælder stort set alle borgerlige partier – lægger i en videnskabelig arbejds metode noget af det, man havde i det gamle gymnasium, og mener, at tendenser i retning af projekt-